

Saint Patrick's Day

(2014. március 17.)

Ha a naptár március 17-et mutat, mindenki zöldben van, sztepptáncot jár és Guinness-t iszik, akkor csak Szent Párik napja lehet. Persze az iskolai ír délutánon a sztepptánc helyett ír körtáncot jártunk, és üdítőt kortyolgattunk, de mindannyian zöldben voltunk és Írországról, az ír kultúráról tanultunk. A talpalávalót a Közép-Európai Ír Táncakadémia zenészei szolgáltatták, a kvíz kérdések válaszai az angol csoportok által készített posztereken rejtőztek, a jutalomcukorkát meg egy igazi leprechaun (ír manó) osztogatta.

Jever, Budapest, német diákcseré

(2014. március 23–30., május 17–24.)

Második alkalommal került sor az észak-németországi csereprogram megrendezésére. A jeveri Mariengymnasium diákjaival egy-egy hetet töltöttünk el Budapesten és az Északi-tenger partján. Először Budapesten fogadtuk vendégeinket március végén.

Március 23-án délután kíváncsian érkezünk a repülőtérre, hogy végre személyesen is megismerkedjünk cserepartnereinkkel, akikkel eltöltjük a következő hetet. Természetesen, hála az internetnek, már nem ismeretlenül érkeztek hozzánk. Érkezésük után mindenki gyorsan rátalált partnerére, és ki-ki hazaindult, hogy az estét családi körben töltsse. Az első iskolai napon nekünk persze tanulnunk kellett, így társaink lelkes turistacsoportként indultak gyalogos városnézésre. Délután két kis BKV buszt megtöltve utaztunk fel a budai várba, ahol főként a kilátásban gyönyörködtek vendégeink. Már másfél nap elteltével is le voltak döbbenve a főváros méreteitől, ami érthető is, hiszen ők egy kisebb városból, illetve falvakból érkeztek. Kedden a német diákok is belekószolhattak a mi iskolai életünkbe. Reggel az igazgató úr köszöntötte őket, a délelőttöt az iskolával való ismerkedéssel és különböző órák meglátogatásával töltötték. Nagy volt a meglepetés, amikor például hirtelen az egész csapat megjelent a kémia óra kö-

zépén. A szerdai napot projektnapnak kiáltották ki a diákcseré tervezői. Délután egy irodalmi szöveget és egy filmet feldolgozva vizsgáltuk Magyarország szerepét a két Németország újraegyesítésében. A nap fénypontját ekkor sokak számára a szendvicseket és üdítőket felvonultató büféasztal megszállása jelentette. Másnap a Memento Park meglátogatása volt a terv, ahol a rendszerváltoztatás előtti időkből származó szobrok gyűjteményét tekinthettük meg. Ezt azonban megnehezítette egy kedves buszvezető, aki nem vette jó néven, hogy a csapat egyszerre akar a szoborparkba utazni. Ezt az akadályt leküzdve azonban egy érdekes és tanulságos vezetésen vehettünk részt a parkban. Utolsó közös programunk a gödöllői kastély meglátogatása volt, ahol német vezetésen vettünk részt két csoportban, majd pedig a vasútállomáson a királyi váró felújított épületét tekinthettük meg. Búcsúestként dunai hajókázást szerveztek tanáraink, amelyen partnereink esti fényben is megtekinthették Budapestet. A szombati családi nap alkalmával legtöbben az Állatkertbe látogattak el. Másnap délben kellett megjelennünk a repülőtéren, és a búcsúzkodás mellett már a kiutazás időpontjait pontosítottuk, és reméltük, hogy a két cserehét közötti másfél hónap minél gyorsabban eltelik.

Szerencsére nem kellett sokat várakozni május 17-ig, és az év végi pörgés kellős közepén egy hét tanulmányi láblátogatásra utazhattunk Németországba. A magyar csoport szombat délután háromkor kezdett gyülekezni a Liszt Ferenc repülőtéren. Mindenki nagyon izgatott volt az eljövendő egy hét eseményei miatt. Nyolc órát utaztunk, így 23 órakor érkezünk meg a sandei vasútállomásra, ahol már vártak ránk a cseréink és szüleik. A következő napot mindenki a saját cseresaládjá által szervezett programmal töltötte. Legtöbbünk vagy a strandon vagy a vízisípályán próbálta ki a vízisíelés minden csínját-bínját. Mivel a többség cserediákja nem városban, hanem faluban vagy tanyán lakott, így néhányan megtanultak traktort vezetni. A csereprogram igazi első napja viszont már nem volt ennyire laza. Reggel mindenkinek tanítási nap volt, mindenki beült a cserediákja első órájára. Pár diák egy magyar származású matektanár óráját is meghallgathatta, és bár Herr Gyöngyösi nem tudott magyarul, ennek ellenére örömteli volt vele a találkozás. Ezek után Jever polgármesterével részt vettünk egy Teezeremonien (teaivási ceremónián), és megnéztük a jeveri kastélyt. Az este folyamán a csapat nagy része még bowlingozni is elment. A harmadik napunkon Bremerhavenbe utaztunk, ahol meglátogattuk az Alfred Wegener Institut (AWI) központját (az AWI a klímaváltozás következményeit kutatja és védi a klímaváltozás által érintett területeket és élőlényeket.) A negyedik napon kihajóztunk a Langeoog nevű kis szigetre, ahol pár fiú merészen megfürdött a jéghideg tengerben. A legmegosztóbb programunk az ötödik napon volt, ekkor bokáig érő iszapban dagonyáztunk Carolinensielnél. Ahogy Pál Gergő tanár úr is fogalmazott, „UNSPAß” volt. Az utolsó előtti napon egy projektnapon vettünk részt, plakátokat készítettünk az AWI, illetve a testvériskola részére, és a projekt befejeztével meglátogattuk a híres jeveri sörgyárat. Az utolsó napon pedig Brémába utaztunk. Mindenki megfogta a brémai muzsikások szobrán a számár mindkét lábát (mert csak így hoz szerencsét), és a városnézés után szétszéledtünk vásárolni.

Miután mindenki feltankolt szuvenírek tömkelegével, visszautaztunk Jeverbe, és este többen is elmentek a kisváros nevezetes diszkójába. Másnap reggel mindenki összecsomagolt, és a sandei vasútállomáson gyülekeztünk. Elbúcsúztunk cserediákjainktól, akik az egy hét alatt barátainkká váltak, és egy ötórás út vette kezdetét.

Hazaérve – azt hiszem mindenki másnál is valami hasonló történt – az első dolog az alvás volt, hiszen nagyon kimerítő volt ez az egy hét: napi huszonnégy órában névelőkre, múlt időkre, KATI szórendre és más egyéb német nyelvi finomságokra koncentrálni. Mégis jó érzés volt, hogy megdicsértek, milyen jól tudunk németül, és jó volt érezni, hogy nem hiába van heti 3-4 német óránk. Érdekes volt megismerkedni nemcsak olyan nagyvárossal, mint Bréma, hanem a vörös téglából épült kis falvakkal is az Északi-tenger partján. Mindenki nagyon kedves volt, szívélyes vendéglátásban volt részünk. Szerintem nem csak mi vágyunk vissza, hanem más is visszavágyik erre a vidékre.

Iritz Borbála (11. c), Palotás Márk (11. a), Terenyei Tímea (11. b)

